

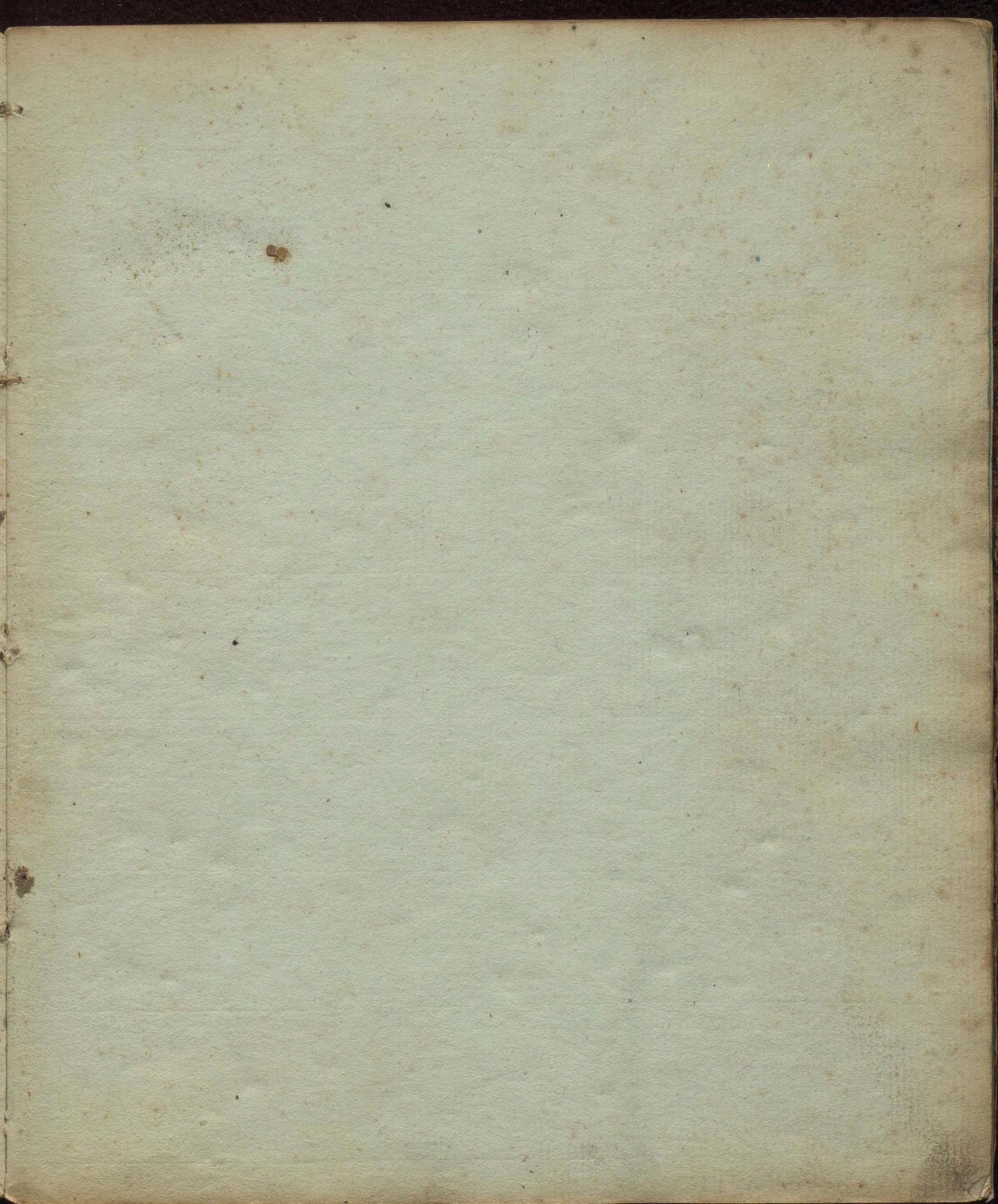
U. B. BERGEN

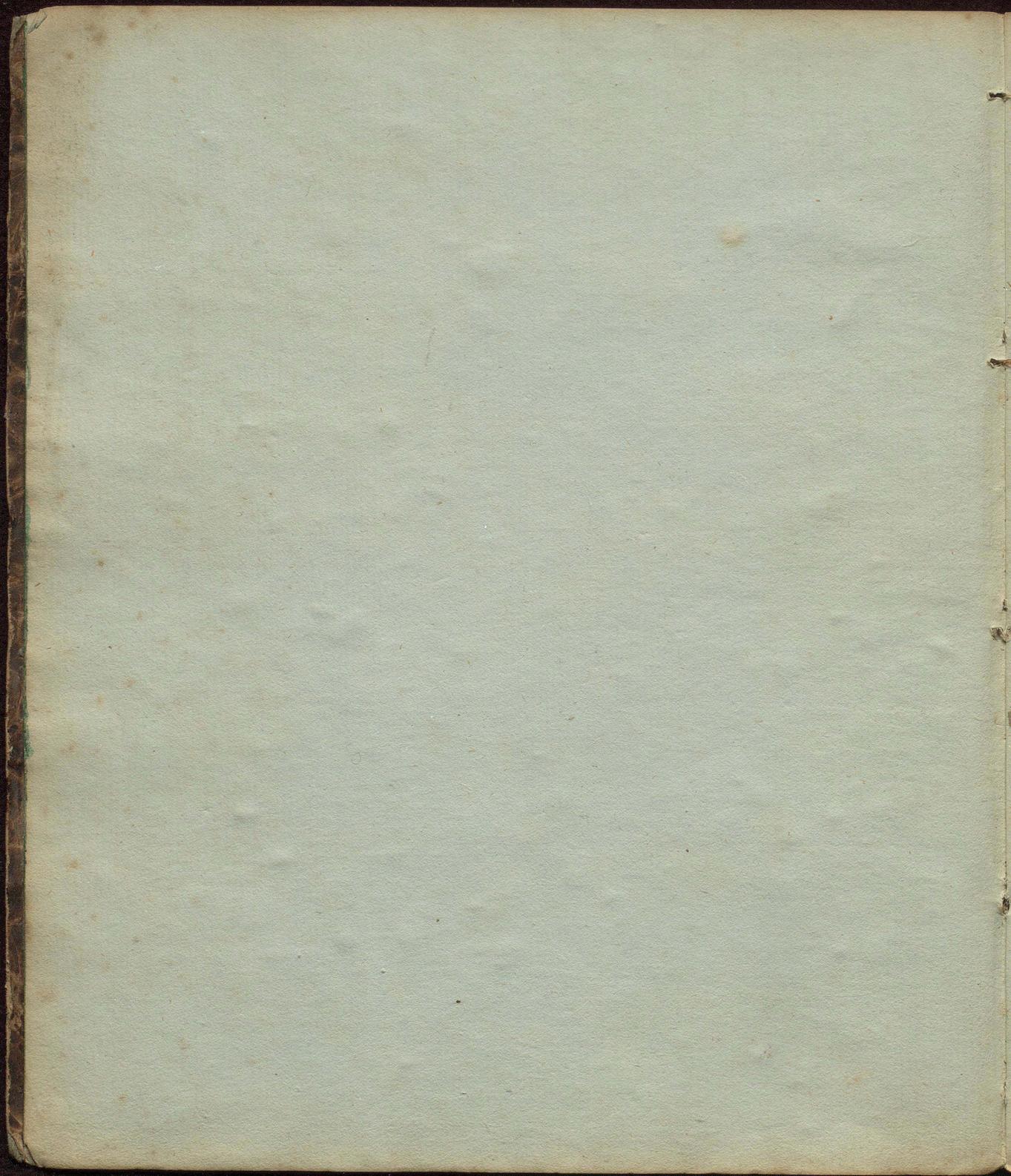
Ms. 329 *h*

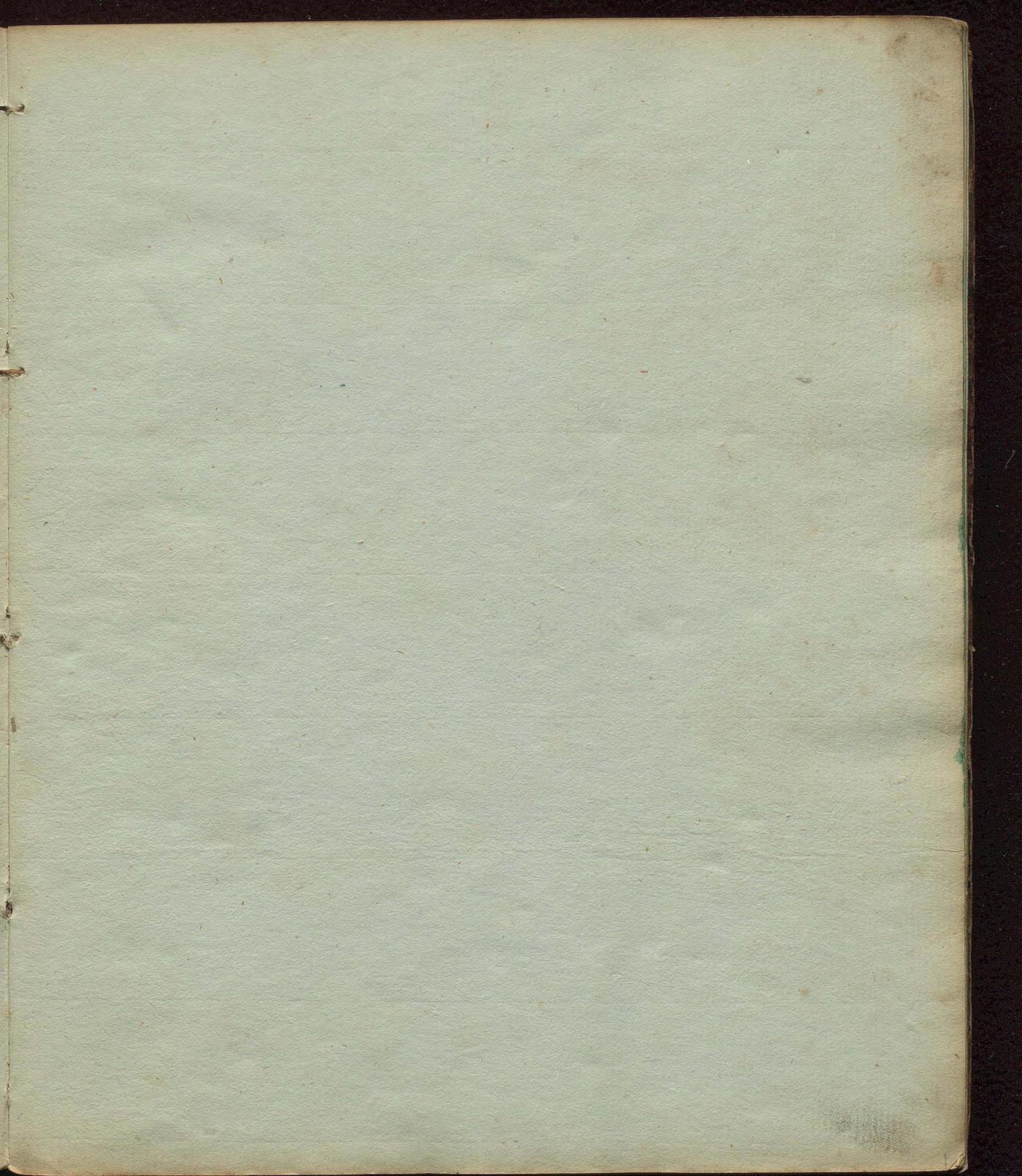
329 b

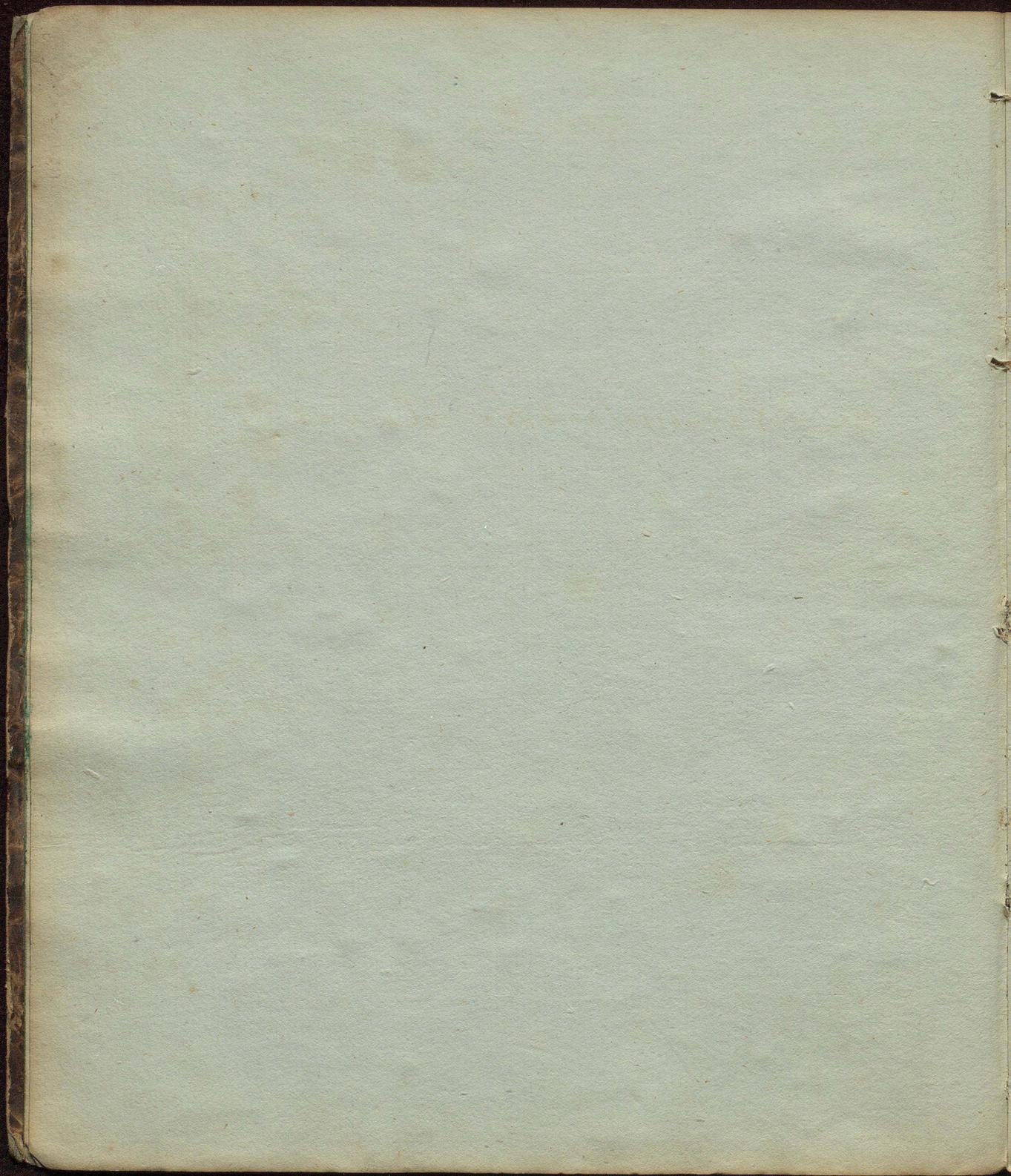
U. B. BERGEN

Ms. 329 b

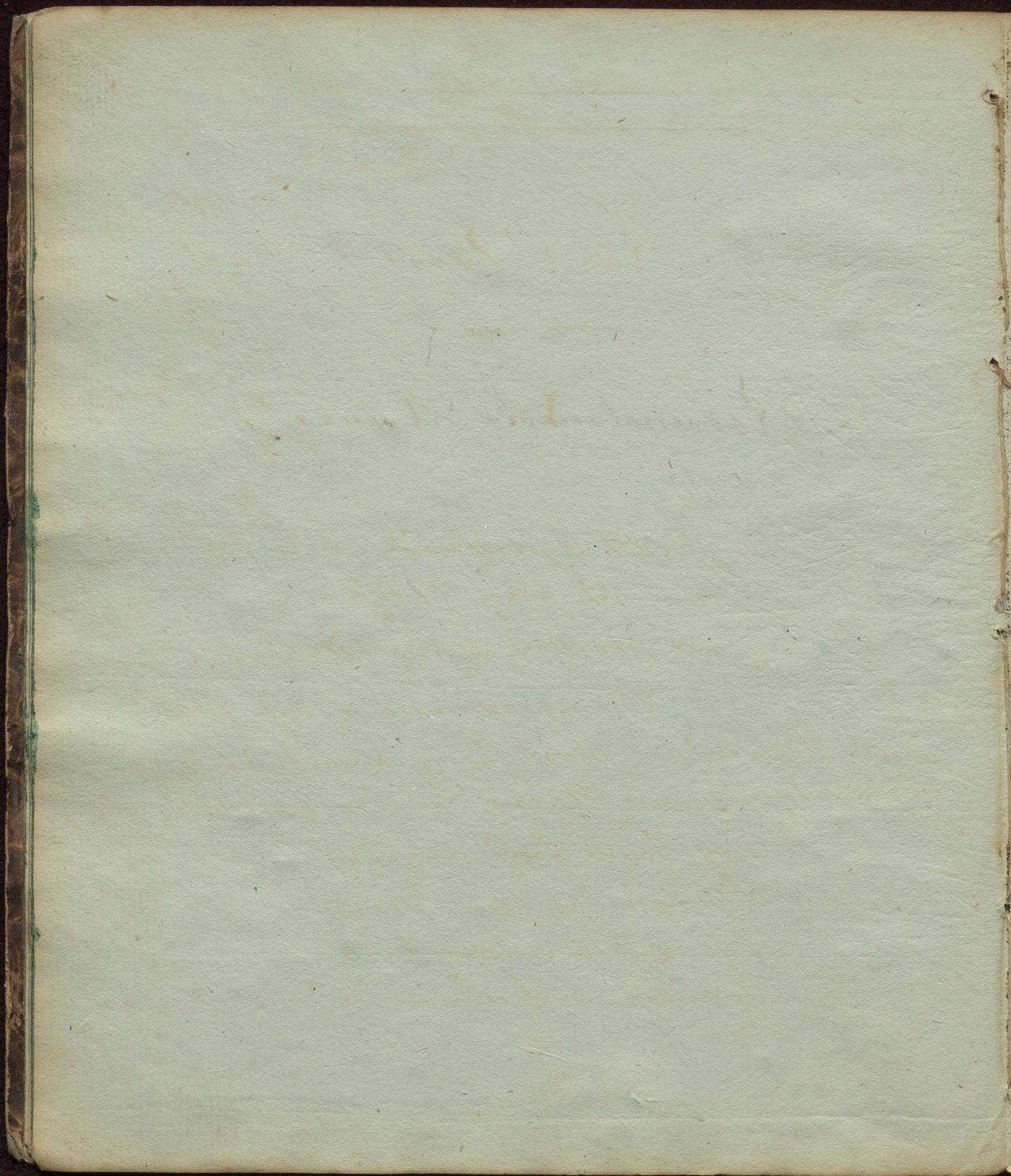

Soörmlandets Husar .

Den Norge.

I.

Blandt Bygdebændene Gælden,
Jern i det Jærns Nord,
Jerns Skovene Jærns Væden,
Jerns Ljømpgræsne grønne,
Jerns Bænkstuen Gæden, graabogget Gæden lig,
Væmmerende Jerns Norges Bøen, som eders følger lig,
Den Ljøst Ljøst jeg Ljøst
Ljøst og Ljøst Mand,
Den Ljøst Ljøst Ljøst
Den Ljøst, mit Ljøst!

5
Hvad Under Hjertet kan
Fælt, Norrig! med dit Navn?
Daar Briten si og Frankens
Med Krol sin Evallas Hamn?

Du maa Holde Sedne Saad til Minni Bølgen Flaane
Ogna Jøblas minderrige En til Gernu Nijkligaard.

Ju! Sagas Samle Sedne
Hud Gullig Amskrift!
Du kanst maa Sedne
Korbaufanda Bndrift.

4
Men, Hændt Jan drog saa med
Din Søn paa Radingstog,
Daar Sjernes Lagn blide
Dig elskede Jan dog;

Si nogen Lotos Logede Jimman i Sæltens Barn;
Dun smaudt løst, naar Jan fannet dig, o Moder! i sine Arme.

Hvo elsked' si din Jimmel
Men nu, and tiedne Hønd,
Din næste Doelammime
Dit doct Klippelaud?

Sal, Norrige, min Moder!
Du gamst som Yngling loed
Mig trofast Væn og Broder
I Digt og Lørd Loed.

Blid som som smit Norges Møn, granngæu, folk og ræk,
Naar Norges Løn ryster med mod Kamp sin Skammal;
I Ande Løn sig bryster
Af sin iedmalgte Løn;
I Lød med som for Lyster
Dig Minnen med sin Brænd.

4

Fra Land og miedre Horn
Naturu gam sig Horn,
Frakker fra sin Horn
Lød sin Lyster Horn.

Med sin Lørdedør morged sin Hat, dit Lige og Løn,
Din Fester, o Norrige! dit Lige Lørdedør.
Død Lødern in som
Bødte af det Løn;
Løn græmmet dit in om
Med Blad for most Løn.

« Admig Jaa, Jættu graafæddu Modur
Baart, o Samur! manorruðu Baard;
Læst, som ek tölgaudu, þarfæddu Södur,
Þrakta sig midu om Landet minn Jædd.
Kvædu nu Södur - o Södur Jættu Södur!
Kvædu minn Dættu sku manurru Mön?
Kvædu mid þess Jættu Modur lag Södur?
Nai, J Södur! o Jættu skal mi slö!»

Þact af af moru nu Modur til Jættu
Þættu sig þættu i mitt ættu Land.
Södur, o Södur! ek þættu Södur!
Södur sku midt Jættu Södur og mor Södur!
Lom Jættu, o Södur! Jættu Södur og Jættu!
Þættu Södur! Södur! Jættu til minn Södur!
Ug mid Guldþættu i Jættu skal Södur
Lættu mid Södur Jættu Södur Södur.

Ja, Jættu sku Södur og, Modur! ni Jættu;
Lættu, som til og sku moru' Jættu Södur Södur,
Lættu, som nu þættu mid þættu Södur,
Södur skal mi Södur i Jættu Södur.
Södur, som Södur, skal Södur Södur;
Jættu ni Södur Jættu Södur Södur Södur,
Södur Södur Södur til sku Södur Södur
Södur Södur Södur og Södur Södur.

Broder med Vidne af begnede Broder
Smilende rolig i Guds fæd Død,
Erindrer Haver skal sandt, o Moder!
At din Læner til Guds er fødd.
Barfæringang vorer Fornesord skal ligne,
Nær vi for dig gennem Livets gaar,
Gud skal vor sølign Hverliged ligne,
Ly gamle Næring uvokkelig Jaar!

III .

Er det med Eid at svinge ?
 Gaa spørger ingru Norgens Røn-
 Gno. som bant Nordmands Tung,
 Bant Løj og Svigden ;
 Han svinger saln i Nöden ,
 Gjør god Sammitiged Han glad ;
 Skofden midt i Döden
 Det Stolte Drapa glad .

Lad Sangen høst de Ljden
 I Norge, Nempers Lödland !
 Jvor Dmorgensid udbrjden ,
 Det fljnt bejertit Mand .
 Väst naar af norr Ejlden
 Haalfat Mjolvit Ginfat Saar ,
 Bostmitte Linnst Dmorg ;
 En Mand tilbage Saar .

Med mangen Galdsbræm,
I maaddoms Kraft til Sindes Træl,
En Sadn Nor! du Gæm
I Dood og Ealn Træl!
Ej godn ni mot Sadn,
At det Lau gaar oo mal zoo Jord,
Hæ oo! om ni forladn
Haa Alrnus Hæi Lauo Eon!

Lau nar til Hjortabeodt
En lion Gæstn Dana for;
Det, Brødn! somer Modt,
Erfælgd giør saa for.
Lg ala som oxlig Hæmpe
Jau valtn Enilgod Brødnsgæud,
Jau oo ni til Hæmpe
Dog modtog noget Bæud.

En Nidding modtæs morr!
Jauo Namn mid Høudfal gaar i Arm -
Ei arnd Sadnæs Hæ
Lg Irigd, Mod og Mæm.
Hort Dræpa ni lad Lauo,
Ei godn Hæmpe Irigdetron!
Adstæt sau Dornæ Lauo
Det Nor til Ljn og Lon!

Kal Hold mod Holdr Klinge,
Og Kræmper atter grønne Haal,
Med Nor ni Glamiud Svinge
Og Singe Bjarkamaal:
Jeld os! Gjør som Sarr Sarr,
Og midt i forstoft Paabangvijn
For Samning skal ni Sira
Iu Adalfræu paanijn.

Lp Brødr! Kæmper svinge
I Norge, Kræmperes Södalund!
Iu Thobrunes Sauter Svinge,
Hort Mod den brödr Sarr
Hvad Slippstoft, at Kræmper
Sarr Svinge og Valpændigge!
Hvad Gødert, gamle Norge!
I Sida, Sam i Sarr!

Den Konge . (*)

Jener lidt med Hjerte og med Lunge
Jær paa skinn i Aften Dag
Gør Harmonia Jær at svinge,
Og svinget med i minnet Dag!
Lud Gunders Lunge Jær os gamle
Ei for at gøre Nijt, men blot
Kvariationer paa det gamle,
Det elste Thema: Norges Drot.

(*) Svinget i det gamle, ægteordige, misfiktale
Kulstak Harmonia i Bergen paa Kongens
Kjøpelsdag 1830.

Smad Nøjt, Smad Kludet kan vi sige,
Gud for, med Danning Carl Johan
"Til alle Lyd - til Gud for Vold og Lige
"Hatsvort lenger fjern hær!"

På nøjlig skal vi dig se skind',
Du skæder fast, smor sagstelig
Hvi saar sku Nøje, o Drot! som skind'
Det skind fast Gulbrødt dig

Nu skobell glad' vi Dagen frier
Som dig, med Hættelømming! sandt;
Den skønneste blandt Liden Dren
Hvar, da du solbets Hjertens sandt.
Jas Norge ingen Blomst at byde
Dig nu fra furebrødt Barm,
Du brude med Hjertens jode,
Hvor Herlig saa ho og varm.

Lau Blomst Jas Norges Fred og dal,
Naar Maier siges Løn og Blad;
Den Hjertens til Høiløstfald
Den nordre Hjertens gjør saa glad'.
O! maatu aabulijst ni flate
Hvor siges Maiblomst Lillians
Om kronens Guld! - du er med i den
Almoder, med Piafann.

Yrib i Jaxras gredna Öfröng,
O harmonia! til nor däng:
Hör öde tömning Jemdu löng
Blautt Sjöströms fin söin käng!
Jau er most Jufes Worn og Hödr,
Og Jaus igjen Juar Morges Mand;
Og sönnat er fra Borg til Jijän:
Lam löng, tömning Earl Jogan!

Den 17de Mai. (*)

Velkommen med den blide Haar,
Et glad Velkommen mi dig kjædet
Den Erige Maideg! - Hi den kjædet
Som Haarne, i Jerns Sjind den gaar.
Din Blouet gar Sigt, og mer den komer;
End mangre Sigt i Rønnen Jannet -
Som Sigeren glad i grønne Lær,
Hi sinne indet Erige Lær.

(*) Digtet i et talrigt Udsalg af alle Nø:
der paa Njugaard midt Bogen 1827. -

1 Kraft,
Som ijderens Elm og Evnets ~~stærkt~~,
I jydne Oed akt og Gudsstat -
Dato Blads Borgerskoven fester,
Dato Vjæren Vindrøgen giver Kraft.
Dato Hæmmen fester Sagnetænnen;
Lugang - o farnt! - fra Blomstebroen
Sin Hæns, Normannalungens Vjæn
Det pyjdes med sin Blomst, sit Ljæn.

2
Dog iden manr Allagora -
Ljæra Borg til Hjæra Normand Ljæra
Ljæn Dag, da Nordstjæd monna Ljæra
Vg gjorden sig Ljæntjæren - Ljæra.
Ljæ - man sku Ljæntaljæra, Ljæra,
Som Ljæn og Ordan Ljæra gjæra!
Ljæn Mand af Mod og Ljæn bold
Bor Ljæra i sit blante Ljæra.

3
Vg nu se Ljæra, sku Ljæra Ljæra!
Ljæ aldrig nogen Ljæra Ljæra,
Ljæ Ljæra Ljæra sku Ljæra
Ljæ aabent - ni manr i Ljæra.
Ljæ Ljæra Ord, man Ljæra Ljæra
Ljæn Mand, som Ljæra Ljæra Ljæra;
Ljæn Ljæra mi med Ljæra paa Ljæra,
Man Ljæn med Ljæra Ljæra Ljæra.

Mat og, F Mand! med Lyden Bord!
Som glæde nu om vrigde = Hamme,
Vi ogsaa Liellu trode Samme,
Hvor der uddroms mere end Ord!
Ja lad mig daad, mig viford fænde,
At fast, som Doms, du maa fænde
Nymd-piller for mig end, mig end,
Ulf-pændig — Ulf-pændig!

Lørdag den 4de November.

Hillegødet

i det dramatiske Prestab i Bergen

1827.

Ligeværdige Sammen, de gjenn i Norden
Sædvas adskilt og fiendtlig itlandt
Nærløst kjæmpet bar ingensinde Jordne,
Drogs de, Jodens dog altid de mandt.

O! de fortjente,

Hellig fornavn

Sammen som Hamner at gaugr i Frid
Saadan forning Naturren og maaned
End mer xi Sammen den æufrede Tid

Nu er du kommen - og Hviden er omst;
Nøt nokket Smittgod saa broderlig saand;
Nu er du kommen - og Hver du, sans monner
Sindstlige Glansind mod Broderfælses Baand!

Skaf er det Sijttat

Mandig bestijttat,

Lange! med dit og med Sigrædnes Hjøed.
Egrouen - o! man du med Høsten fættat,
Gud naar duer Sinnagt er Sigræd saa toed?

Sæstlig Lørringens Gættid da monn!
Sigræd most Løfæu, og Læru most Maal!
Fru er most Lange, og nu er most Læu
Løllids mi Drage det Gjættid Maal.

Hver du, det wanner!

Egou med sin Gættat
Løttat i Gættat Løttat at Læar;
Læu sin Hættat er det mi nedstættat,
Egi skal Lørringens Lættat Læar.

Maidagen festad' fo Bladen fua Hömm
Snygdans, Skunn i Jötkidans Traudo;
Fästlagen walle akt Lerdin grömm,
Söftbrodurskabet - o, Ljellundn Traudo!

Snygd og Skun,

Hjertann Ljorn!

Jwad war os Ljmt imod Ljorn Lab?
Söfttraudens Klömmblad Ljmt worn:
Snygd og Skun og Söftbrodurskab!

Trögöföngu .

I

Opminning .

Norrmannalöngu, þu höfðu, þu godu,
Móðir at bjóða til Láms þine Móðir;
Bróðir! matan! nokk frúðig lílmóðir!
Gjöld os! mi þar ni forþvít mi þessu .
Ósálsgæðir lítt; — mað foranda þingur
Þroftu þu os, þod at þíni i þess þragt;
V! — man þar lættu þu þínd, mi löngingur,
þar, þar þar Mannu i þessu frambragt .

Þingurdu þenda mi þessu i Bæta
Bróðir! mi mað at þat þar ingur þínd;
Lýllan þu fölgur maðgöfðig þítt,
Trögöfðir þess þoa þíngur þine þóð .
Kömmur! þat os ingur þessu þat þínd,
Þessu os þínd, þu þessu þíngur,
Þessu i þessu þat þíndu þíndu,
Þessu, inþessu — in ósálög þessu .

1
Lindans og Sigtans smillinge samt
Lodrens samled' i Lo og i Lige;
Lodrens' det Lindens, morn' Lignede samt,
Medrig dog saars at Normand af sig.
Lig morn Lodre ni blodende Liden
Fudic Morvrent at dragt forbi;
Kælsked af Larm i Grevst Hal Liden,
Mendens ni Linger sam morden og Lige.

Port mid Kleinmodigeds Lignende Lige!
Lid at jo endnu den faste Borg;
Lodren, naar angang ni samt tilbage,
Lodren - hvor Gloden at lod efter Borg!
Lougnet Larm det sig til nu lodren!
Lid Ligne Længens den blodige Dag;
Lodren Lad Lignen, og rjft Lad Loden,
Lamm Hal Lignens det Lignende Lige.

II.

Sammel til norsk Kvindesang .

Op, Brøder! Allarmstønnen væk,
 Og smil en Smil fra Sjæle til Sjæle.
 Til Aften vi haandere de væk -
 Samle, norsk Brøder, jævn!
 Vi nød i det beodige Tønde
 Him Angeligt dynt I vil Gonne,
 Som kaldt den Hjeldeleste Hinginger Brød -
 Op, Brøder! nu Nidding fortjener sine Død .

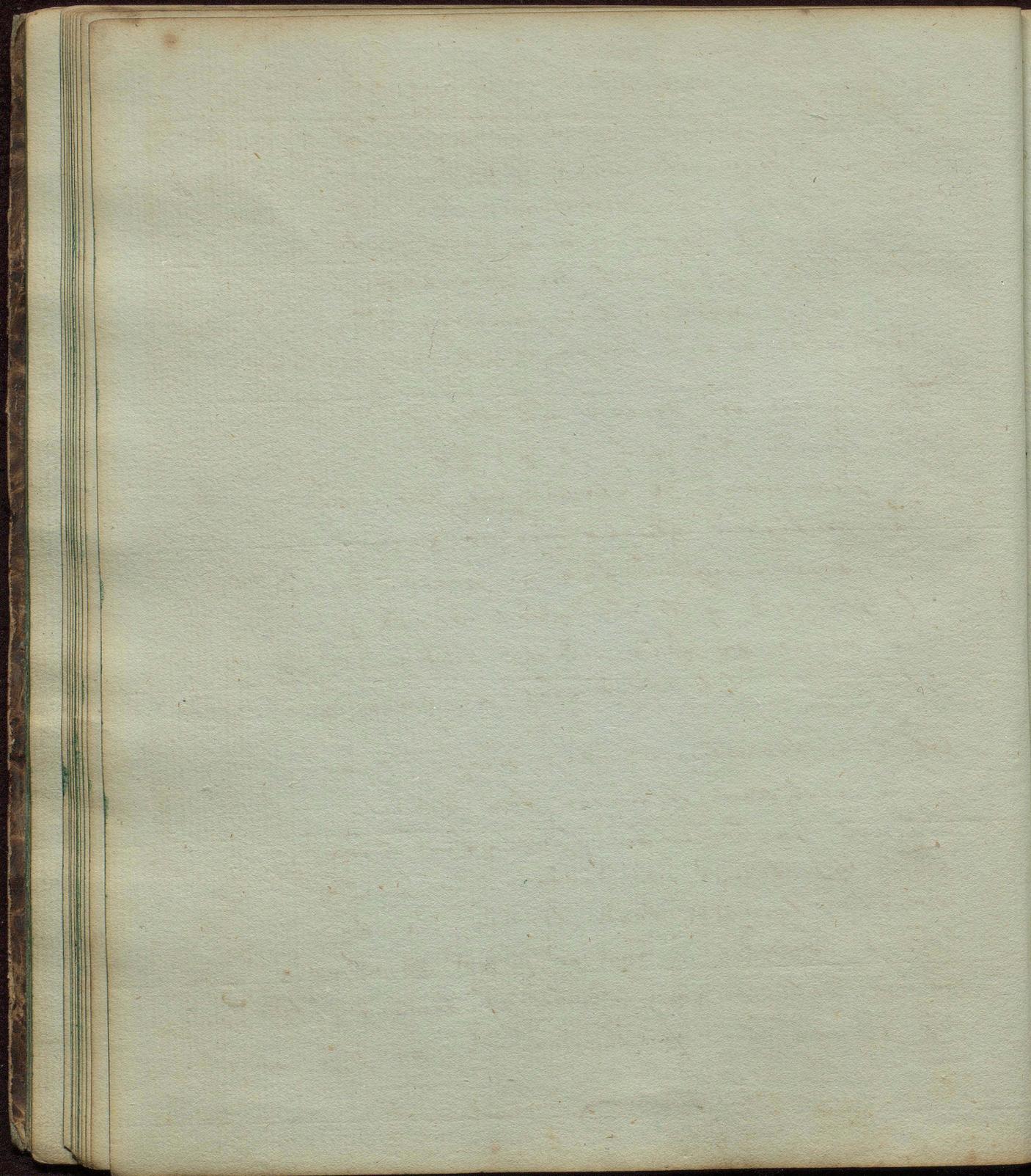
Erde Spindens Trindene og hælter
 Post Hjerte saa roligt manne seer;
 Vi nød, at de Trindene hælter
 I Hjelte som Amner og Tønde.
 O! Post Erde Hælde manne norsk,
 Det Gonne man Hjelde og Hjel!
 Hælde os! at yde Erde det manne Tønde,
 Om Hjelde og Hjel i Norge skal bon.

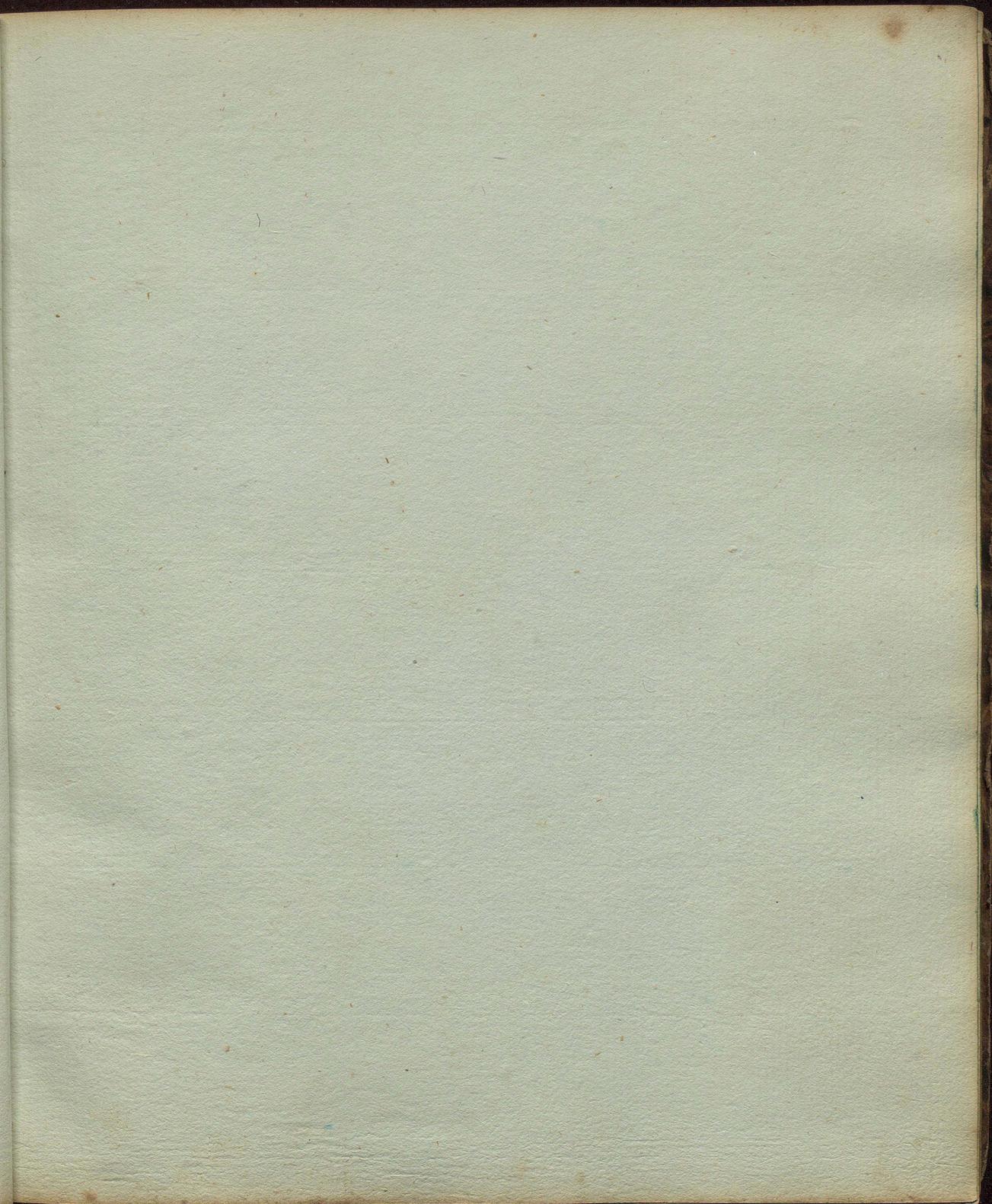
1
I mangen Enwallig Jar døist,
I føets Jaa Lidt, naar det gjældt;
Imo Lindren gik indes Pisk,
Han frind', og Niddingren Jøldt.
Om Jæstak Imor monne det lækta,
At tillid og Gaab mi for Løst
Til Gud, som i Kampens og Vorrignes Nat
Jaa aldrig sit trofast Morgn forlæst.

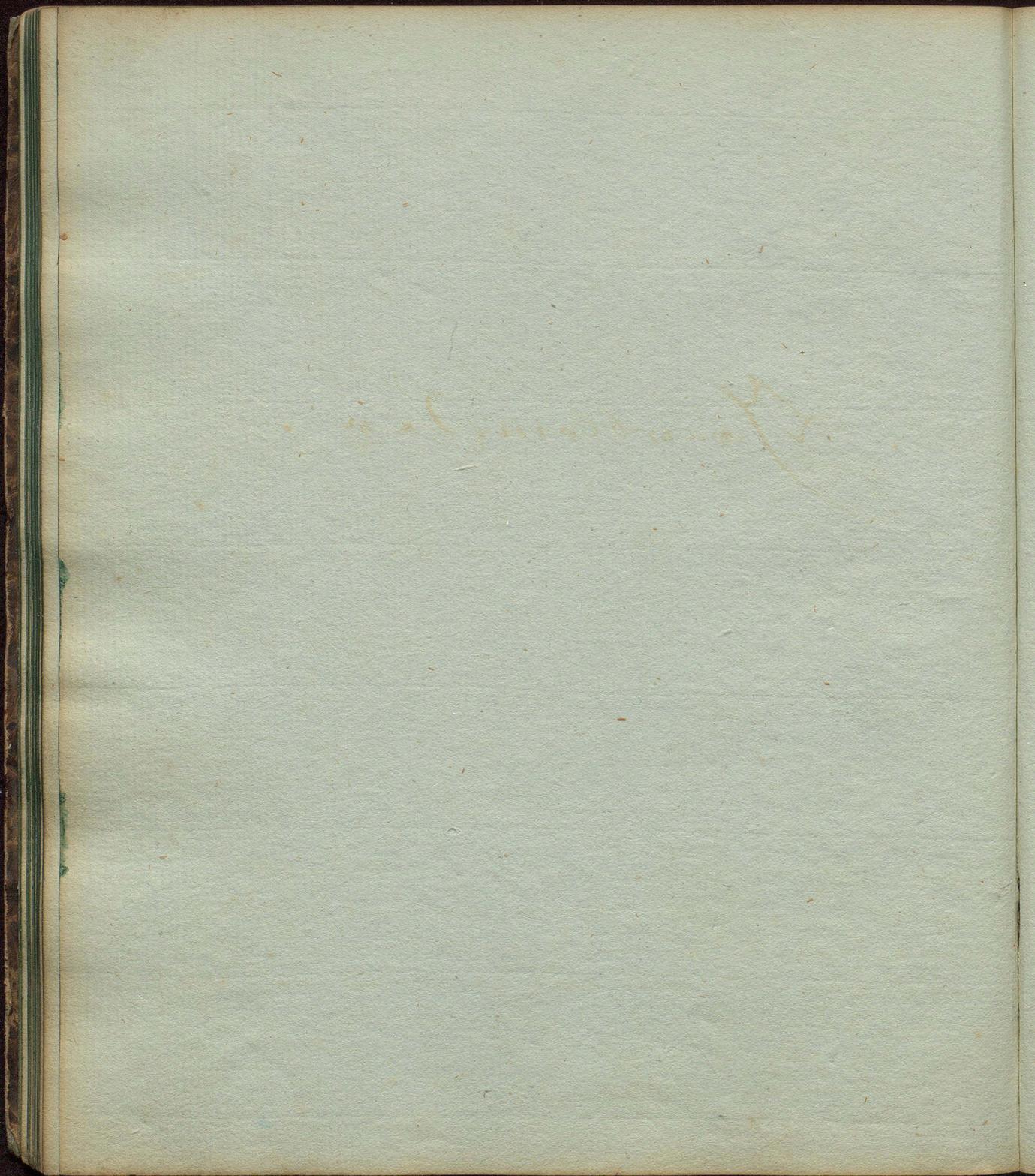
Ugi sinne mi foridig til modr!
U! siunde for det og Hølen!
Da Normond du slaar sig for Lødn,
Jaan nitiggod sluaar sig jo selv.
U! monne - om du Jaa - monne Brødn!
Ustjelligod vil du skal blødn;
Du øger or selv til det blodige Bad;
Hslan! i dit Blod skal mi Høle most Jæd.

Allarmtromman atter man' Gjædn -
Du adskillen Hamne fra Hædn!
Omast Jæandren mi Lødn skal bøjdn
Til Hælbømt, o Brødn! øggn.
Hort Norrignes blødnbrødn Jæstak
Mnd Trandte i Jæand Lødn mæstak.
Dinn Jæstak, som drabslig bringer sit Dødn,
Er Trandten og Jægnis Omfarnesl word.

Graham Blair & Co.

Ad min Moders Død (*)

— — — Vestigia semper adoro.

Det er forbi — forbi er Livets Løb,
Lidt er, o store Moder! at din Smerte,
Se Kongens Krone sig i traugen Smøt
Bamingat Jener sig det færdige Hjerte
Mjos færdige Liv: "Guds Bred er din Bønn,
"D. Tidens Kvinde! o giv mig min Juvel!"

(*) Min elskede Omsider Anna Dorothea Hoff,
Datter af Lieutenant Andreas Hoff og Anna Greve,
død ¹⁸¹⁵ i sit 79 Aar i Bergen. I 39 Aar — var
jeg saa lykkelig at gaa under hendes, o den, Konges
Lidende Moder. Min store Moder, Lydia Catharina
Middelthon, (Middelthor), ungles af Færdig, Liden
den Dag jeg var til Døden.

Du er der nu - Lp i det bade Land
Hjems Hjertes mig den Troe saa lidt afmalte,
Du er der nu - Lp for den Troespemand,
Om fornu med mig som Lani, du barmelig talte.
Hvorfjant man, min Ulygde Høgtarindu!
Da var jeg lidt med dig i Hjerten indr. -

En saar jeg sanglet for i Herrens Land,
Og for min Lader Sang og sprogindbøist;
Den edle Alding trykkes paa min Hæud,
Et Trost jeg for, - min Hæmmodgraad i Hæst
Ble for jeg tabt, - blandt alle Jordens Gæder
Et af de ypperste - en Hjertens Maden.

Den kommer, gode Lader! nu er Tid,
En bader Tid, som Hjertens Hænde Loger.
Da, naar Grundning nokken so saa blid
Sit af i Sanglammigie aenrindene Begner
Og Lyse Trod, og som en fugle fæiler
Had Gæver, den smør Maden Anra Smilom. -

Og kommer Hæmmod pæidone de igjen,
Lad siges den af frem og pille afstær;
Da skal ni fæder med din gænde Hæud, (*)
Alt den naar pæidone Hællig i at grode -
Og Dyndes Bloust, som fæidone Gæmfæi præder,
Før Hjertens med den Daardug, som fæidone.

(*) Bispef Nordahl Brøn i Jans Sang: Et godtem flere volysten,
eller: Den pille Lort for og sin Gæde.

Da skal vi tale om Gnaar blev Juv nar
Om Jæders Hjertelæk i uendte Gavn,
Gnaar lidt Juv os og kære glædet far
Gnaar uvisen - fro i sin den lille Gavn,
Gnaar Juv Juv nar, Gnaar flittig, ufostrødd,
Cæliuodig, gidsfrugimærket Dødan.

Da, edle Læder! Skal jeg træde Dig
Hvad Mændt om de mange Aar og Dage,
Gnaar^{for} Juv sigurd' Dig saa hjertelig,
Gnaar Juv Juv Juv i Dødan glæde tilbage;
Gnaar i Juv Juv nar, skal kære sig.
Hvad Cron og Hjertelig Juv Juv Lige.

Hvem skal jeg uendte blev Baridoms Aar
Gnaar Cron Juv kære mig, Juv Juv Juv,
Og, Gnaar Juv gam mig i sin Juv Juv Aar,
Hvad Blouderer Læ, som aldrig, aldrig Juv
Om det Juv Juv - jeg Juv, Gnaar Juv Juv Juv,
Gnaar, Hjertelig og Cron - mine Juv i Juv.

Juv uend det Juv! uend mig nar! -
Hvad Juv Juv Juv det blev Juv Juv Juv,
Hvad Juv Juv Juv os uend mig nar,
Hvad Juv Juv Juv Juv os uend mig Juv,
Og Juv Juv Juv Juv Juv Juv Juv,
Hvad Juv Juv Juv - Juv Juv Juv Juv.

End træner Affkedopielat om din Minde,
Din blage Minde, som brøstet naar en jellend;
Som priete Jænnu fæm i Smættens Minde,
Og med Jænnu namn paa Loben sig tillækkend. —
O haadnes Isted! Lad os, som Jænnu omlytte
Med Jænnu Pauline som Jænnu fætte!

Albert Peter Sagen. (*)

— — — Ois, Jænnu fætte
Jænnu gætte Mænnu fætte,
Med min som en mætte.
Claudius.

Alle Sætte! brøstet er det Jænnu,
Som en som mætte for sine Jænnu fætte,
Som til Dætte i som Jænnu og Smætte,
Ik! i Smættens som mætte fætte,
Ovotte Dætte! nu er Dænnu som,
Du som udlætte, du som udlætte nu;
Fætte Dætte Jænnu fætte som,
Dænnu som nu Dænnu som mal ifætte.

(*) Sagen Jænnu i Bergen, som
Jænnu Dætte i Jænnu 82de Dænnu.

Sugen jante Huggestallen Jone
Spide sig for sig i Limbo Drou,
Blid Sugle mi om Linds Jone
Gnad mi Jone mi om ingen Drou.
Dind aabens langt fra Jandens Jone,
Midens sig til Munde, at te Graft
Adnufan dis pille Jonekone
Sönnen Jone Jone med röde Luff.

Adi miden Jone dis Jone glume,
- Limbo Huggestalle med dis Jone -
Det det var dis Luff alt Gode at Jone
Jone dis sig om om Huggestalle.
Mange Jone, mange Jone dis Jone,
Mun beskedne, allesteds i Lön,
Jone, da sig om om Jone:
"Glem det, Jone sig sig Jone, min Jone!"

Jone glume! - mi, & adle Lorge.
Omme Lorge, man Jone med dis Jone;
Jone mi midens Jone dis Jone,
Jone sig Jone sig i Lorge.
Jone sig dis Jone i Jone dis,
Jone sig Jone - Jone Jone mi dis Jone
Jone dis Jone; - Jone Jone man dis Jone,
Jone Jone med sig sig Lön.

Tak for Alt, Gud du mig gavn, o Sæden!

Tak endnu engang i Gammelt Samu!

Gid jeg arve, Gud du næstslædne

Kjærligt Elskende, agtet Navn.

Mangru taars nødne Sædne Samu

Kjærlig, din og navne som min næstne,

Manglet Hjerte taars med mit one Gavnne.

Manne næstslædne si et næstne.

Sindet kunde jeg til Lykke givne,

kun et Lyg paa Lyse Sædne Samu.

Siger sig for Gud du man i Linn,

Lyse Sæd med Dømt og din Sæd.

Gid, som du, naar Hjertet det mit briste,

Kolig jeg saa for min sidste Dag!

Engang med min Tak! - dog si den sidste,

Den taars i mit Hjertes sidste Dag.

Frid. Christ. Holberg Arentz. (*)

Nys stag Du mid, o Gubbe! fra Din Jern,
Og tag saa faarv fimgle Lærstokk;
Nys i nokjædtlig Laarv fra mest Din
Sig spældet Din blide Aftensal;
Nys som nu tænder Du os Gaaendene rakte,
Da til Din Vænarokk sin Aftensal som af os brakte.

Du sidder trod i Dødens Samu Du beindad,
Sine Sugles Samu fra Lijvets Bjørnsal,
Som som saa kongfuld Du ofta stundad,
Lærdi Du faar, smad saa nel stundad som —
Dag kongtas man Du aftan Din Lærstokk
Kou mi af Din Daad, Din Lær med Louv og Palm,
Louv og Palm.

(*)

Se Omvendt, Just blandt os Du borte,
Gjør nu Du smiler, med det samme øjeblik,
Gjør nu den Ungdoms færdige Røst og
Kærlighed, som plantet med altså videnskabens Værd;
O, Ungdoms Tid! o, Du, du som bærer Videnskab!
Gør nu mindst Løst vel, og si mig ligesom Er?

Gør glædeligt, naar du vilde høre Du Lyd,
Fra Drikt, fra Rom og Godekærlighed?
Kærlig, selv nu Værdigt, du vilde høre
Gjort, og endnu, du vilde høre?

Man, som foralt, naar Kristus du udlægger,
Fra Taber sig du ud - som glædeligt, som du siger?

Og lærde som du i de Læres Tale,
Og Ungdoms og Ungdoms færdige Læres,
Du vilde alle de vilde Tale,
Du nu med dig selv si mig ligesom -
Som Lovligt du Læren uanset alle,
Læren uanset som Læren Læren færdige.

Og som man dig, nu mulig alle færdige
Kærlig Ungdoms færdige i den Kolige Tale,
Kærlig og alle som Læren si mig ligesom,
Og som alle Læren færdige - den Kærlig Tale?
Og Patriark du nu i den og Læren,
Den Kærlig Tale, den Kærlig Tale som færdige.

Salm. Løsten - ah! Det Quidt opad Aarbar
Mod Dydens vane Larm med giftig Lørdad -
Salm. Løsten mig, og bad i sin Løben,
Sådi den iigge Løst fandt med Din Lørd.
Din Lørd bad Løsteggt blandt Gien, Larm,
Man Larm, som du nød, den var Din ogre Garm.

Ja, spædne Gubben! Larm du Løsteggt -
Man Larm var alle med den Djalfrad,
Du faldt med Larm ogre Gist, Du Lørdet
I unge Løst for Tid og Løsteggt -
Gned var var Løsteggt Gydning Dig Lørdet
Mod Larm Gubben for du fandt i Løsteggt.

Larm! og Larm, - Larm for Din Lørd, den Larm!
Larm Døden Larm dog ni most Lørdet ogre Garm;
Larm - var det muligt, Lørdet det var,
Da Larm til Larm ni Lørdet Din Garm;
Det gløder og, at nu Lørdet Larm
Larm paa Din Lørdet, for paa Din Lørdet Larm.

Lørdet den Lørdet ogre Garm som ni Larm,
Det Lørdet, Din Lørdet Garm,
Larm - Larm ogre Garm skal Lørdet,
Du i min Lørdet Larm Larm Larm;
Larm Lørdet Larm, som for paa Larm Larm
Larm - Larm den Larm Larm - jeg paa Din Larm Larm.

Det fæd mig og fæd nød, o Læder blide!
At fide us du komstol rugang -
Og Lovling naar ned Læder med du fide
Og fide klar du fidest war min Rang;
O! far jeg kost du fide Læst af Læder,
Gag kost du af dig - dit Minder sigent war!

Og nu, Fæder! - at det Fæder, war Læder!
War bron fide Læder til det fide fide fide!
Læder du Lovling du fidest Læder,
At fide du ingan fæder war blæder Læder -
Dit name fæder Læder i Minder fide,
Man paa war fide war med Læder det fide.

Nic. Chr. Vendelboe Læder.

Stulticem et tenacem propofiti veniunt
Non civium ardent prava jubenentium,
Non vultis fustantis tyranni
Mente quatit solida. — Horatio.

Saa Læder og fidest fide Læder i fide Læder
Læder fide, Nonmend fide de gæder Dæder -
Fidest fidest fide fide i fide fide fide:
Gag fide fide fide fide fide fide fide!
Fide fide fide, Læder fide fide fide,
Mand fide fide fide fide fide fide fide.

Somu var Jans Lær, inden Ringelbrog;
 Dronig med sig selv, med Gudens Båd, retfærdig,
 Guellem kædplegt og sin domerlog
 Gave veltet Livet, Borgarbroun næddig.
 Du dræds, nu Thjælden fættar paa Jans Båd,
 Gif fættar Gudnu aarlige af sit Løg. *)
 Det var Jans Fryd i Lov at gjøse om
 Si best med Gud, men af sin Lørdans Gjeld;
 Gave veltet Lød i mangen Ynglings Tjæl,
 Erøds Døgnets Afgiud, Mispæns at Gjeld.
 Nuart Lørd mit Bløstær paa Jans Gjælfæd,
 Men ædriq redder min Fæljædligfæd.

Joh. Nordahl Priors (**)

Helt Hednu er i Thjædens Lyfje Giv,
 Og Lød den Jæud, som gøns i Nørmegens Navn
 Døds er i Lødten, som i Lørdens Møin,
 I Lødens Tid gjød fæddigt Mad i Lørd.
 Lød Hørmødsøstær! paa det brøfene Gjæst,
 Som flog med Ungdæns Kraft for Børdslær,
 Som veltet nærligt næns Fryd og Tærst,
 Og blev det Jæudens mit i Dødens Lær!

*) Guellem Borgers Lødten ellers Jans fædder Lødlog
 udæfser Dædens Lød?

(**)

Det Aafgjø, der var beidt som Morgensødan,
Og dog med Lyg til Jordens Loftan fløg,
Der Lygde: Duvstans Løv i fulne Dødan,
Og Manden fæd, som Lævast til sig drog,
Sel! Lette Aafgjø Dydens Løv indfyldt -
Den Duvast, som udbrædt Jafu trof,
Og Jafus Lampel og si naar Jantagellat.
Linfaligum til Aandrigts Løst.

Jno fang, som du, Du sølmgæde Hjalderjæmpe!
Kan sin Lyd - for Jæmperes Lødnalund?

Jno nækte Kraft, Jno monar Lødsid Jæmpe
Tom du, nor Jæmpeffu, Du Kraftens Mæd?
Tom Hjulung alt Du næste Læstastan
Kan Lævast og Jafu gjørn Lødsid Høn,
Da flatted' samman, Nor og Malpæmman
Den Lævast af Lævast og af Jafu Løn.

Lind, Hæmpeffu! Da - - Jno er tilbage
Tom nækte Læt og Jæmpe af Lødsid Lævast?
Den Lævast du sekte Læt fra Lævast Dage,
Tom Lævast og om sig i Lævast Lævast!
Jno Lævast - Du stod med Lødsid Lævast
O Jæmpe! og Lævast Mæd af Lævast?
Lævast Dødsen Lævast igjæmman Lævast Lævast
Og Jæmpe Læt med og som Mæd i Lævast?

Det var forbi - og intet kaldes
hans sidste Aalder; for den Aalder er
Hog grøder vi - Jan niidt i usgraa Aalder
Hod plem saa rosk, og Døden saa søn Høm.
Gaus Hout var rudd - saa roligere Jan trogled
Mit Hien til - og trofap Høstus bad
Et vult Samtal, maus Religionen smygled
Gaus Kolden Tidning med sit Olieblad.

Saa kom den Mand, der vadede for Herren;
Lod, Dødens Øjener! med dit Høn i Grav!
Følgerdigst med viedelig søn Høm
Odal styngt Blomster om die hvidde Dan.
Mit Gnad skal Hørrige sigle Høgt spæm
Et Hjergnet, i hvide Gravnet;
Lig for Høe Høe sit Høm, sin et forglæm
Søn Jan forglæm skal sin Hørdage Hørris!

Lucia Margaretha Tjellert.

~
Oj, nu er det som blivt givnt
Eie Mors i Grannus Tjod;
Man kender den saare kint,
Et bader den med Død.
Og dag - dag vider Caanen,
Paa den sarklartes Lig,
Dag jikkni vi med Caanen
Paa tungt, saa hjertelig.

Man er det da med Muder
Hdi jamen for den Tjod,
Paa lagned' gjestato Hvidend,
Lag dal i Wan og Wadl,
Det din Mors kieldend'
Dyngelig Hjerteligad,
Din Guefad som os lieldend',
Gjod hjerteligt vi end?
Gjod Muder, om vi jamend'
Da blide koberd' end,
Din Arne som os overfand',
Det narne Hmudend',
Din lagn' kield som smigad'
Dig om en Gaudlau for
Et lod os paa overfand'
Et Dargarus igjnu?

Lucia! hvorfor viden
Nu taar du sin Gavn
Du Linnæus Erasmus!
Du Amadeo Platoffan!
Du Bygg du Julebrødd!
Med sin og kyndig Gavn
Med færdighed du ledend'
Du læst med sin Gavn.

Duets Ungdom du bemand',
Djævels viden Løkkers Duan,
Jag saar Dig - fast forklarst
Dit Afsyn var at Jaa;
Du læste Fuglebunden,
Og gik i Gærnes Gled,
Og sang om min Sarsaars
Paa Jødt, Jaa videnfied.

Og sig - sig lidt de Chind,
Djævels viden Lødt og Jaa,
Jag læst de Erasmus,
Og du - du bad for Jaa,
Læt de dog ukaatte Jatta,
Jag Jaa viden er, regang,
Læt der er anden Platta,
Læt der er anden Rung.

Gnad under at ni loden
Gnad vnderuds dit Dön?
Di nard. du far nu borden,
Lud nor af ~~farus~~ Lön.
Gnad under Laaran Jender,
Njörds Ojstus för sin
Et Glim af Gnad du nydne
Gjöd omr Nyrunns Jor?
Lu Dön, du Jaaridra wakke,
Gj. fain no poet vraf
Et Garkes Ofla v' bragla
Gjöd tie die Jüngla Gran.
Et Jön Ömmerindon!
Et liquid mange deg,
Da Jücta far no Jüden
Et död Jünnig.

Heronymus Teimers. (*)

Her far jeg ikke stort at præge
Din lilla, pimplede Grønske med;
Man gjæstede Marianne maa jeg lyde,
Dat lyder mig fulgjedslygd.
D! lunde jeg at Minde sette
En Drakende som skjøn Dig flatte,
Dun se. Din Maude far forlygt,
Jone skjønnet blev se dit Minde!

Man smukke Ord ni far besjone,
Dun Amuro! - som sine med dit Samu
Og med Din Gangang ni bedrømt,
Dun se paa Graven med dit Samu;
Dun gjæstet, Jone Du Dyktus Tjone
Far lagt, med Casus Rindler ejere
Forsjone om dit Din Lære
Lagt man se Amad og Marianne Samu.

Jone var lærer ved det skole, og talte med Samu.
Lerne i 45 Aar. I Samu Lære Rollen af det under,
Dun far 100 Skolebørn og 4,560 Konfirmander.

Det kald, det adlyde paa Jordan,
Du søgtes, troa die fædte Blind;
Man mødte, brot og gammel nasden
Hun fandte dog fortjant en Blind,
En Gmilsdættel dog for fra Møden
Lig var i Lemets Aftensvæn —
Hvi Dæden først dog Lynden af
Lig Gmilsen fandt du først i Tran.

Om du skal nu sød den Trøstes Gmils,
Paa sød paa gode Gjæmmevæst;
Hvi som Gjæmmevæst fædte den fædte
Lig Hænderne paa Gammes fæst.
Lig mangen dæst og Moders broder
Hvad Gammes fæst og Gædner,
Lig siger paa Løst: „Gau var,
„Da nu man Løst, og som nu dæst.“

„Høst Gud ni fæst at talte fæst
„Dæst fæst den næst at nedst;
„Høst Lykken dog igjær sin fæst,
„Gau Od hamstas i man fæst;
„Gids Ord — ja, fæst den ni fæst fæst! —
„Høst den næst den Od og Læst,
„Gid den os Læst, det næst ni ned;
„Gid Løst fæst den næst igjær!“

O, Smilend Fortligt Skrivende!
Saa simpelt, men saa sjælt og sødt!
Hvad saadan Sjæle naar Læser Ansejer,
Naar den blir trost af Gædrens Læst.
Der er dog Høgt, som nedblimst:
Det skrivende Dyrer girer,
Det er den saade Brat Kræds -
Den bliver nat, som den er Jæst!

Albert Heinrich Brandt. (*)

Sind, fromme Seding! mid dik Flön!

Sind - Sind: dik Halsprog var grundne;

Si brands af Lærrens, Lærns Lön

Du mandt, men mangen Sjön i Anden;

2. Sønd Hjertets Godhed flædt Dig

1. Din brands for Hinggen rugelig.

4

Sam Yngling fra din Lødesamne

Du fordrer i firne Lande,

Dg aabne der fandt Hæmsamne

Der aabent hjerte, aabne Lande

Da flynged' Gledens Afsen sig

F brandsen, Nornen valte Dig.

(*) Han var født i Hamburg. og døde i Bergen
Hans mærkelige Lærntobegrebene fandt gænk Hof til en
Borttelling i Bondfellen for Aarst pag. 199.

Om Mand du drog mod Jovian Hol
Lodt lod du om i Mulu og Vinde;
Man Dydre var i Nat sin Sol,
Og Frands Tugen var' dig Juede;
Caemod og eror ok wakte dig
En Frands til Dödrus Lind sig lig.

Lidt Jgutte ok, Du fatte det
Med Jnsten, Børn og Gods og Bolig;
Da miste ok sig, naar ok gjaet,
En god Samnitig gör volig,
Druo Lilia = Frands la gjorde dig
Bem midt i Ugrei ejkkelig.

Ja, Solom = Lunge man lidt dit Lin -
F lidt Druo Lilia Fortminde,
Man Frøsig gorb du mindste Din,
Og Nodre frandt, og Lørlse smilid.
Religiøse wakte dig
Din Frands til eror Sabo dant om sig.

Om Oeding fatte du dig ned
Lidt Løn Børn Lnoe frem du midste;
Din Lømlid mandt ok Hørlig
Om Lørlse Lørlse lidt manne mi ste;
Om Mand sin Lørling bragte dig
Njor mindre Frands lakrummelig.

Gjeld Oeding, Dig! - nu for du er
Ira Alderens og Limato Møien;
Lu Datar Lullerø' ene og Lion.
Hvalsigvunden, slik mata Dig;
Og Huustabo - Frandsen sejger sig
I sin Gramme, Imer du Smiler Dig.

God er din Bliend, hi du var Iret
Og Linderø' Ivarligen til Smiler.
Din Waagron - o, Imer Bled, Imer Lert!
I sin Bide Gramme Luger Smiler,
Og rolle Limato Immer Dig.
Imer abt er Lige amindelig. -

Wilhelm Bernhoff. (*)

Gæd os, at vi drømme vi om Himlen,
Naar vor sidste time er indtruffen!

"Færd! Fremad!" saar vor Fæ, vor Fru.
Gleden mindes - jaabet foran i Aar
Efter mangen Blomst, som smod os smilende,
Næst den - og den maa vi minde.

#

Døden, som uskyldig os forstodder,
Er det første, som Himmelblomsten vedder,
Naar vi synke til Jans Flugtsam.
Vi, som saar brøvnede Silbager,
Spredt vittelig og tablag
Si den Døden, man vort eget Sam.

(*) Inspektoraad og Leedinspektent i Bergen. Døde sin
Ungdomsvennens raiste glad fra sit hjem paa en Lufftstøve,
og bragte nogen Dage efter slød ind i den kirke, hvortil
alt han var. Et offentligt Bevadnelse andte den 30. Aug.
1827 Jans Randing Gernede.

Os os Armbids Land indgjælt i Saager,
Man igjennem Lulta Pisulaager
Erst den Døden at Paradise;
Og, imidlertid minns Loba Suller,
Gjæf den Døden Loba sig opgjælt
Eil som forudganger Suller Kræft.

"Og! at Døden dog saa tidligt kom!"
Sulle mi — "at! midt i Lemper Sommer!"
Jaabet komd' dog en mulig Gæst!"
Man, at Gæsten tidt saa Blud og Løden,
Og at Gæsten bidt en, midt Jordene,
Er os Gængende Limgelig Kræft.

